

BIJLAGE
WETSTOEPASSING
JURISPRUDENTIE

JAARVERSLAG 2004

Inhoud

Woord vooraf	3
1 Wetstoepassing	5
1.1 De toepassingsorganen	5
1.2 Toepassing Wetten bp	6
1.3 Toepassing Wuv en Wubo in samenhang	8
1.4 Toepassing Wuv-specifiek	10
1.5 Toepassing Wubo-specifiek	12
2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep	15
2.1 Jurisprudentie Wetten bp	15
2.2 Jurisprudentie Wuv	18
2.3 Jurisprudentie Wubo	25

Woord vooraf

In 'Wetstoepassing - Jurisprudentie', bijlage bij het jaarverslag 2004 van de Pensioen- en Uitkeringsraad, worden beslissingen op het beleidsterrein van de wetten voor oorlogsgetroffenen en uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op dit gebied gepresenteerd.

In hoofdstuk 1 worden de belangrijkste ontwikkelingen in het beleid van de Wetten buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wetten bp), de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Wuv) en de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo) belicht.

In hoofdstuk 2 worden de meest relevante uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) die van belang zijn voor de toepassing van de wetten voor oorlogsgetroffenen samengevat. Voor de Wetten bp, de Wuv en de Wubo wordt per wet aangegeven in hoeveel zaken de CRvB een uitspraak heeft gedaan, hoeveel zaken gegrond, ongegrond of niet-ontvankelijk zijn verklaard en wat de uitspraak was in een aantal concrete zaken.

Voor achtergrondinformatie over de werkzaamheden en samenstelling van de raadskamers wordt verwezen naar het Jaarverslag 2004.

Pensioen- en Uitkeringsraad, april 2005

1 Wetstoepassing

1.1 De toepassingsorganen

Raadskamer Wetten bp

De Raadskamer Wetten bp is belast met de toepassing van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wbp), de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Wbpzo) en de Wet buitengewoon pensioen Indisch verzet (Wiv). In het kader van de Wbp is de Stichting 1940-1945 enerzijds belast met het afgeven van verklaringen met betrekking tot de verzetsdeelneming en de waardigheid, anderzijds als intermediair betrokken bij de uitbetaling van de pensioenen. Voor de Wiv worden de verklaringen afgegeven door de Stichting Pelita. In 2004 kwam de Raadskamer Wetten bp 9 maal in plenaire vergadering bijeen.

Raadskamer Wuv

De Raadskamer Wuv is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Wuv) en is verdeeld in 2 secties van 4 vier leden. Naast sectievergaderingen worden ook plenaire vergaderingen gehouden, waarin algemene en beleidsmatige onderwerpen alsmede de meer principiële casuïstiek aan de orde worden gesteld. In 2004 vonden er 28 sectievergaderingen en 6 plenaire vergaderingen plaats. De afname van het aantal aanvragen leidde dit jaar tot een lagere vergaderfrequentie.

Raadskamer Wubo

De Raadskamer Wubo is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen burger-oorlogs-slachtoffers 1940-1945 (Wubo). De raadskamer bestaat uit 8 leden en vergadert voltallig. In 2004 kwam de raadskamer 19 maal in vergadering bijeen. Hiervan waren 5 bijeenkomsten voornamelijk gewijd aan algemene onderwerpen en beleidsontwikkeling. Ten opzichte van het vorige jaar is het aantal vergaderingen licht afgenomen.

Samenloopkamer Wuv-Wubo

In 2003 is besloten tot de instelling van een zogenoemde 'samenloopkamer', die tot taak heeft aanvragen te beoordelen waarover door de beide raadskamers een beslissing zou moeten worden genomen. Mede in het licht van de toekomstige integratie van de raadskamers in één College van Raadskamers wordt het zinvol geacht op deze wijze wetskennis en ervaring tussen de raadskamers uit te wisselen, terwijl ook overeenkomsten en verschillen in wetstoepassing verduidelijkt worden. De samenloopkamer is samengesteld uit de voorzitters van beide raadskamers, 2 leden van de Raadskamer Wuv en 2 leden van de Raadskamer Wubo. In 2004 zijn 9 vergaderingen gehouden.

1.2 Toepassing Wetten bp

Gezinsverzet

Ingeval vaststaat dat aan het verzet binnen het gezin door alle gezinsleden werd deelgenomen, maar niet van ieders aandeel exact is kunnen blijken wat de omvang is geweest, wordt desalniettemin, tenzij er gerede aanwijzingen zijn om anders te oordelen, binnen het totale gezinsverzet ieders aandeel als verzetswaardig beschouwd. Indien vervolgens op grond van dit gezinsverzet bepaalde gezinsleden specifiek worden gearresteerd, waarbij ook de overige leden vrijheidsberoving ondergaan, wordt omwille van het samenhangend verband met het gezamenlijke verzet deze internering gerelateerd aan eigen verzet.

Verzet/tweede generatie

Bij een claim op het zijn van tweede generatieslachtoffer op grond van het verzet van derden dient het te gaan om binnenlands verzet als bedoeld in artikel 1, eerste lid van de wet. Derhalve kunnen oorlogsomstandigheden of verzet zoals benoemd in het op grond van artikel 1, tweede lid van de wet ingestelde besluit geen maatstaf zijn voor een dergelijke claim. Zij dient op grond van een te ver verwijderd verband te worden afgewezen, waarbij een beroep op anti-hardheid ook toepassing mist om reden dat een beroep op dubbele anti-hardheid niet toegestaan is.

Feitelijke verstoring levensomstandigheden

Een eerste voorwaarde waaraan voldaan moet worden om aanspraak te kunnen maken op erkenning als tweede generatieslachtoffer is dat er sprake moet zijn geweest van feitelijk verstoorde levensomstandigheden in bezettingstijd. Hier acht de raadskamer sprake van als het verzet van de derde(n) zich heeft afgespeeld binnen de leefwereld en persoonlijke invloedssfeer van betrokkene. Anders gezegd, betrokkene moet zelf geconfronteerd zijn geweest met dat verzet, hetgeen binnen vorenstaande omschrijving niet het geval is ingeval het verzet zich vóór zijn geboorte heeft voorgedaan dan wel zich buiten zijn huiselijk milieu en leefomgeving heeft afgespeeld.

Rechtstreekse verstoring van levensomstandigheden

Een tweede voorwaarde om aanspraken te kunnen ontlenen als tweede generatieslachtoffer is dat de verstoring van levensomstandigheden moet volgen uit hetgeen de betrokkene in rechtstreeks verband met het derdenverzet heeft ervaren. Een indirecte inwerking van het derdenverzet acht de raadskamer daartoe als zijnde een afgeleid effect onvoldoende.

Naoorlogse gezinsomstandigheden

Naar voren komt dat de problemen bij betrokkene ontstonden als gevolg van een verstoorde naoorlogse opvoedingssituatie, waarop het wegvallen van vader als gevolg van diens verzetswerk zeker enige invloed zal hebben gehad, maar waar de link met diens verzet toch als te indirect moet worden gezien, nog daargelaten dat die invloed zich ook eerst naoorlogs manifesteerde. In dit verband is niet zonder belang dat het betrokkene in haar eerste twee binnen de bezettingstijd gesitueerde levensjaren niet aan de voor die leeftijdsfase essentiële affectie van haar moeder ontbroken heeft. Derhalve zag de raadskamer geen aanleiding voor honorering van het verzoek.

Vrijheidsberoving

Indien betrokkene vrijheidsberoving in verband met het verzet van derden heeft ondergaan, wordt hij/zij gerekend tot de specifiek voor die verzetslachtoffers benoemde categorie waarop de wet van overeenkomstige toepassing is. Bij de invulling van wat onder

vrijheidsberoving moet worden verstaan, kijkt de raadskamer niet naar de duur van de vrijheidsberoving, maar uitsluitend naar de omstandigheden waaronder deze zich heeft voorgedaan. Criterium hierbij is dat de in/opsluiting moet hebben plaatsgevonden onder een permanente bewaking.

Vrijheidsberoving als kind

Leeftijd vormt geen beoordelingscriterium ter zake van vrijheidsberoving. Dit betekent dat als de actie tot vrijheidsberoving niet specifiek is gericht op het kind, maar op de ouder, dit afgeleide effect naar het kind toe desondanks omwille van de ondergane gevolgen als vrijheidsberoving overeenkomstig de wet wordt beschouwd. Doordat de maatregel van de bezetter zowel ouder als kind treft, wordt zij naar beiden toe gezien als een op de persoon gerichte actie.

Vrijheidsberoving als vervolgingsmaatregel

Indien aanspraak op vrijheidsberoving wordt gemaakt, terwijl vaststaat dat de insluiting uitsluitend in verband stond met ras, geloof of wereldbeschouwing, wordt deze insluiting niet onder de werkingssfeer van de wet gebracht, ook niet ingeval blijkt dat de omstandigheid waaronder de vervolgingsmaatregel zich voordeed, een afgeleid gevolg was van het verzet van de ouder. De raadskamer achtte bij het beroep op vrijheidsberoving ten gevolge van derdenverzet sprake van een te ver verwijderd verband tussen insluiting (als kind) en verzet (van de ouder), temeer omdat het hier verzet van een derde betrof, hetwelk ook nog had plaatsgevonden vóór de geboorte van het kind. In kwestie kwam de moeder na ontslag uit gevangenschap in verband met eigen verzet in het ziekenhuis terecht, alwaar betrokkene geboren werd, waarna de moeder bij de ontruiming van het ziekenhuis tezamen met haar kind als vervolgingsmaatregel werd geïnterneerd.

Jehovah's Getuige/klein verzet, zware gevolgen

Betrokkene heeft zich als Jehovah's Getuige niet beziggehouden met actieve colportage noch met evangelisatiewerk, althans niet op een beduidend niveau. Wel verrichte zij binnen het Jehovah's Genootschap koeriersdiensten van lichte aard. Op een van die tochten is zij gearresteerd en heeft zij omwille van haar geloof langdurige gevangenschap ondergaan. Omwille van dit zware gevolg, heeft de raadskamer alsnog haar illegaal werk als verzetstoereikend geoordeeld.

Lidmaatschap verzetsgroep/verbergen wapens/gevangenschap

De raadskamer oordeelt het lid zijn geweest van een verzetsgroep in Nederlands-Indië, in casu was overigens eerder sprake van groepsondersteunende activiteit, op zichzelf als ontoereikend voor een verzetskwalificatie. Doorslaggevend hiervoor is het individuele aandeel in de groepsactiviteiten. Het verzamelen en bewaren van wapens ten behoeve van de geallieerde strijdvoering zonder de intentie deze in te zetten in de verzetsstrijd levert geen daad van verzet op. De insluitingen van betrokkene hielden geen verband met eventuele illegale activiteiten, maar vonden, naar valt aan te nemen, plaats op grond van zijn Indo-Europese afkomst of gezindheid dan wel uit een preventief optreden van de Japanse bezetter en worden om die reden door de raadskamer niet als verzetsgerelateerd beschouwd. Zelfs niet ingeval het (ondersteunende) lidmaatschap daar de aanleiding voor zou zijn geweest om reden dat dit lidmaatschap sec, zoals gezegd, geen verzet oplevert.

1.3 Toepassing Wuv en Wubo in samenhang

Voorzieningen voor deelname aan het maatschappelijk verkeer en sociaal vervoer na opname in een verpleeghuis

De bestaande praktijk van intrekking van deze voorzieningen bij opname in een verpleeghuis wordt gehandhaafd. Doorgaans worden in deze situatie immers geen extra kosten meer gemaakt. Wel besluiten de raadskamers dat op aanvraag het partiële bedrag van € 48,80 per maand voor deelname aan het maatschappelijk verkeer als tegemoetkoming kan worden toegekend. Een vergoeding voor sociaal vervoer kan op aanvraag worden verleend, indien ten aanzien van het onderhouden van sociale contacten kosten worden gemaakt die als wezenlijk en structureel zijn te beschouwen. Als aan deze voorwaarde is voldaan, wordt een vergoeding verleend die de helft van het normbedrag voor sociaal vervoer bedraagt.

Vakbekwaamheid psychotherapeutische behandelaars (Nederland)

Voor vergoeding van een psychotherapeutische behandeling worden de eisen die in Nederland worden gesteld aan de beroepsuitoefening als uitgangspunt genomen. Voor een psychiater betekent dit dat zolang hij of zij voldoet aan de eisen van herregistratie in het specialistenregister de bevoegdheid bestaat om als zodanig te functioneren, ongeacht de leeftijd. Als de registratie in het specialistenregister is vervallen, kan in beginsel geen vergoeding op grond van de Wuv of de Wubo plaatsvinden. Besloten wordt dat bij thans lopende vergoedingen van behandelingen door een psychiater die niet meer als specialist is geregistreerd, maar wel als arts in het BIG-register is opgenomen, deze vergoeding voor ten hoogste 5 jaar kan worden voortgezet. Voor een psychotherapeut of gezondheidszorgpsycholoog betekent dit dat maatgevend is of sprake is van registratie in het desbetreffende BIG-register.

Vakbekwaamheid psychotherapeutische behandelaars (buitenland)

Ingestemd wordt met een notitie van het medisch bureau, waarin een richtlijn wordt gegeven voor de erkenning van psychotherapeuten in het buitenland. In beginsel worden die beroepsgroepen erkend waarvan de titel berust op een opleiding gelijkwaardig aan die van een in Nederland erkende beroepsgroep. Als in een bepaald land beroepsgroepen zijn die aldaar wel bevoegd zijn psychotherapie te verrichten, wordt uitgebreide informatie ingewonnen over de kwalificaties. Op basis hiervan wordt besloten over de erkenning van de desbetreffende beroepsgroep. Individuele beoordeling van therapeuten die niet zijn gekwalificeerd volgens de algemene criteria, vindt niet meer plaats. Voor de thans lopende vergoedingen van behandelingen van therapeuten, die niet meer als erkende psychotherapeut zouden worden aanvaard, wordt een overgangsregeling getroffen. Gelet op het bij de cliënt opgewekte vertrouwen dat het een erkende psychotherapeut betrof, wordt de vergoeding voor een periode van 5 jaar voortgezet.

Oefentherapie en aanverwante therapieën

De raadskamers hebben ingestemd met de hoofdlijnen van de door het medisch bureau opgestelde notitie 'Oefentherapie en aanverwante therapieën'. In deze notitie zijn de huidige inzichten ten aanzien van fysiotherapeutische c.q. oefentherapeutische behandelingen voor chronische organische klachten van het bewegingsapparaat samengevat en zijn voorstellen gedaan voor de vergoeding van behandelingen bij mensen met deze klachten.

Bij een eerste aanvraag voor oefentherapie (zoals fysiotherapie, oefentherapie Mensendieck of Cesar, hydrotherapie, Alexandertherapie, Feldenkreistherapie) wordt een vergoeding van 52 behandelingen toegekend. Bij herhalingsaanvragen waarbij sprake is geweest van een frequentie van meer dan 24 behandelingen per jaar, zal een

uitgebreide evaluatie worden gevraagd van de behandelaar, waarbij ingegaan wordt op het bereikte resultaat en het behandelplan voor de toekomst. Ingeval van minder dan 24 behandelingen per jaar wordt volstaan met het opvragen van het medisch voorschrift en de beoordeling daarvan. Op basis hiervan wordt geadviseerd over het aantal te vergoeden vervolgbehandelingen. Ten aanzien van somatoforme pijnklachten is het beleid niet gewijzigd: maximaal 24 behandelingen fysiotherapie per jaar kunnen worden vergoed. Voorts is besloten dat een combinatie van maximaal twee elkaar aanvullende therapieën uit de volgende categorieën: oefen- en fysiotherapeutische behandelingen, behandelingen in kuuroorden, alternatieve therapieën (zoals acupunctuur, chiropraxie, manuele therapie, haptotherapie) voor vergoeding in aanmerking kan komen. Het nieuwe beleid dient eerst nader te worden uitgewerkt, voordat het kan worden ingevoerd. Dit zal in 2005 zijn beslag krijgen.

Zwemmen

Op basis van de notitie 'Oefentherapie en aanverwante therapieën' van het medisch bureau hebben de raads kamers vastgesteld dat er niet langer een medische noodzaak bestaat voor zwemmen. In de notitie is namelijk overwogen dat zwemmen een sportieve activiteit is waarbij verbetering van conditie, spierkracht en lenigheid te verwachten valt. Het is te beschouwen als een algemeen wenselijk gedragspatroon en kan niet meer als een medisch noodzakelijke voorziening worden aangemerkt. Van een medische noodzaak is alleen sprake bij zwemmen als vorm van oefentherapie onder professionele begeleiding van een fysiotherapeut (hydrotherapie). Gelet op dit gewijzigde medisch inzicht is besloten dat na mei 2004 ingediende aanvragen voor een vergoeding of tegemoetkoming in de kosten van een zwemabonnement in beginsel worden afgewezen. Indien aan de betrokkene nog geen voorziening voor deelname aan het maatschappelijk verkeer is verleend, gebeurt dit alsnog. Als sprake is van een vervolgaanvraag in aansluiting op een eerdere toekenning, wordt de voorziening, gelet op de jarenlang verleende vergoeding, nog eenmaal tot en met het jaar 2008 toegekend. De hoogte van het toe te kennen bedrag wordt in nader overleg bepaald; voor gerechtigden in Israël geldt met ingang van 2005 een maximum van NIS 3500 per jaar.

Tegemoetkoming in de aanschaf van een auto met hulpvoorziening

Per 1 januari 2002 is het beleid met betrekking tot vervoersvoorzieningen geharmoniseerd. Als aanvulling op dit beleid wordt door de raads kamers bepaald dat een tegemoetkoming in de aanschaf van een auto mét een hulpvoorziening (zoals stuurbekrachtiging, automatische transmissie of andere aanpassingen) kan worden verleend als de betrokkene voldoet aan de criteria voor toekenning van een tegemoetkoming voor aanschaf van een auto en de desbetreffende hulpvoorziening medisch noodzakelijk is op grond van de in causaal verband aanvaarde klachten.

Vrijstelling vermogenstoeval van € 5000 per kalenderjaar

Met ingang van 1 januari 2004 wordt een vermogenstoeval tot € 5.000 per kalenderjaar (in het buitenland: per fiscaal jaar) vrijgelaten. Is de totale toeval van vermogen in een jaar meer dan € 5.000, dan wordt alleen het meerdere als vermogenstoeval toegevoegd aan het eerder vastgestelde vermogen. Als de vermogenstoeval in een jaar onder de vrijstelling blijft, behoeft de uitkeringsgerechtigde van de vermogenstoeval geen opgave te doen. Bij bedrijfsbeëindiging gelden andere regels.

Grensbedrag te veel uitgekeerde bedragen

Met ingang van 2004 blijft terugvordering of verrekening achterwege zolang de teveelbetaling niet boven een bepaald bedrag uitkomt. Voor definitieve berekeningen over de jaren 2004 en 2005 is dit grensbedrag vastgesteld op € 217 per jaar. Een te veel uitgekeerd bedrag dat hoger is dan het grensbedrag wordt volledig teruggevorderd of verrekend.

1.4 Toepassing Wuv-specifiek

Tijdelijke toeslag lage rupiah-grondslagen Indonesië

Op grond van artikel 8 lid 3b Wuv worden de grondslagen van in Indonesië woonachtige cliënten afwijkend van andere grondslagen in rupiah vastgesteld. Sinds enkele jaren bereiken de raadskamer signalen dat de uitkeringen niet toereikend zijn voor een aanvaardbaar levenspeil. Gemeend wordt dat de officiële inflatiecijfers de werkelijke prijsverhogingen in onvoldoende mate weergeven. In overleg met de ambassade te Jakarta zijn aan het Ministerie van VWS voorstellen gedaan om de grondslagen structureel te verhogen. In afwachting van een beslissing op dit verzoek heeft de raadskamer besloten – gelet op de nijpende situatie met name in de grote steden – voor de cliënten in Indonesië een tijdelijke noodvoorziening te treffen. Per 1 februari 2004 zijn de lage rupiah-grondslagen met een tijdelijke toeslag verhoogd tot een bedrag van Rp. 2.200.000 per maand. De Staatssecretaris van VWS heeft inmiddels op basis van de uitkomsten van een onderzoek aangegeven de rupiah-grondslagen met terugwerkende kracht tot 1 februari 2004 structureel met 34% te zullen verhogen. Dit betekent dat de tijdelijke toeslag met terugwerkende kracht is omgezet in een grondslagverhoging.

Voorzieningen Indonesië

De raadskamer stemt in met het voorstel om de normbedragen voor tegemoetkomingen voor het onderhouden van sociale contacten en voor vergoedingen voor sociaal vervoer per 1 april 2004 structureel te verhogen. Deze verhoging komt in de plaats van de aparte voorzieningen voor aanschaf van een televisie, een VCD-speler of een naaimachine. Het is dus niet meer mogelijk om een tegemoetkoming in de kosten van aanschaf van deze artikelen te verlenen. De (verhoogde) normbedragen kunnen hiervoor worden benut.

Toekenning van vergoeding voor ongedekte medische kosten of medisch vervoer in het kader van toepassing van de anti-hardheidsbepaling artikel 3 lid 2 Wuv

Als algemene regel voor de toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv geldt dat het geen klaarblijkelijke hardheid wordt geacht de Wuv niet toe te passen als geen sprake is van een materieel belang. Als een vergoeding van ongedekte medische kosten wordt gevraagd vanwege kosten verbonden aan een medische behandeling van niet-causaal beoordeelde ziekten of gebreken en de betrokkene geen kosten maakt (of binnenkort zal maken) in verband met de wel in causaal verband aanvaarde aandoening, kan gesteld worden dat sprake is van een 'lege' toekenning zonder materieel belang. De raadskamer besluit om iemand niet op grond van klaarblijkelijke hardheid met de vervolgd gelijk te stellen indien die toelating tot de Wuv uitsluitend zou berusten op toekenning van een voorziening waarvoor de betrokkene geen kosten maakt of zal maken.

Leeftijdsgrens bij toepassing van de anti-hardheidsbepaling artikel 3 lid 2 Wuv

Personen die vanuit Nederland zijn vervolgd en minder dan 10 jaar in Nederland hebben verbleven (en niet voldoen aan de eisen van nationaliteit en/of woonplaats) kunnen onder de werking van de wet worden gebracht, als zij als minderjarige volle wees na de oorlog naar het buitenland zijn vertrokken. De raadskamer heeft vastgesteld dat de betrokkene op het tijdstip van vertrek uit Nederland ten hoogste 20 jaar oud dient te zijn geweest. Hiermee wordt aangesloten bij de leeftijdsgrens die bij de toepassing van artikel 3 lid 2 op grond van met vervolging vergelijkbare omstandigheden wordt gehanteerd. Voorwaarde is in dit geval dat de betrokkene – naar de toenmalige maatstaf – minderjarig was aan het eind van de oorlog.

Vergoeding van autokosten

Bij de toekenning van een vergoeding van de kosten van aanschaf van een auto wordt ook een vergoeding verleend van de kosten verbonden aan het autorijden gebaseerd op 5000 km per jaar. De achtergrond hiervan is dat met deze extra kilometers (naast de algemeen gebruikelijke) voorzien wordt in de meerkosten die gemaakt worden in verband met de causaal aanvaarde ziekten. De raadskamer heeft overwogen in welke situatie er reden kan zijn om af te wijken van het gebruikelijke normbedrag en een hogere vergoeding te geven. Voorheen is een hogere vergoeding op basis van 10.000 km per jaar wel verleend in situaties waarin sprake was van een combinatie van woon-werkverkeer met sociaal vervoer of van een dwangmatig rijgedrag, waarbij extreem veel kilometers per auto werden afgelegd.

Dit beleid is vervallen. De raadskamer kwam alles afwegende tot de conclusie dat de toekenning van een vergoeding op basis van 5000 km toereikend is als vergoeding voor in verband met de causale ziekten noodzakelijk te maken extra autokosten. Daarbij wordt ook rekening gehouden met het doel van de voorziening voor deelname aan het maatschappelijk verkeer. Voorts kan naast de autokostenvergoeding een vergoeding van vervoer in verband met medische behandelingen worden toegekend.

1.5 Toepassing Wubo-specifiek

Uitbreiding toepassing anti-hardheidsbepaling artikel 3 lid 6 Wubo

De raadskamer heeft het beleid met betrekking tot de toelating tot de Wubo verruimd. Ingevolge artikel 3 lid 6 kan de Wubo van toepassing worden verklaard in geval van een klaarblijkelijke hardheid ten aanzien van personen die niet voldoen aan de in artikel 3 gestelde eisen van nationaliteit en/of territorialiteit. De beperkte uitbreiding geldt voor aanvragers die ten tijde van de aanvraag buiten Nederland gevestigd zijn maar wel de Nederlandse nationaliteit bezitten, enige tijd in Nederland gevestigd zijn geweest, geen aanspraken op de Wuv geldend kunnen maken, terwijl het bruto (gezins)inkomen maximaal 100% van de minimumgrondslag (€ 1.741,56 in 2004) bedraagt. Voorts is voor toelating tot de wet vereist dat de betrokkene een onder de werking van de Wubo vallende calamiteit heeft meegemaakt, die tot blijvende invaliditeit heeft geleid. De Staatssecretaris van VWS heeft meegedeeld in te kunnen stemmen met de uitbreiding van het toepassingsbereik van de anti-hardheidsbepaling. De ingangsdatum van het nieuwe beleid is bepaald op 1 juli 2004. Gelet op de tijd die gemoeid zal zijn met het bereiken van potentiële aanvragers is besloten dat aan aanvragen die zijn ingediend vóór 1 juli 2006 een terugwerkende kracht van één jaar wordt verleend. Aanspraken kunnen echter niet eerder ingaan dan 1 juli 2004.

Beoordeling recht op garantie-uitkering

Bij aanvragen om een periodieke uitkering die op of na 1 januari 2005 zijn ingediend wordt ambtshalve beoordeeld of recht bestaat op de garantie-uitkering, in het geval dat de periodieke uitkering wordt afgewezen en wel aanspraak bestaat op de toeslag als bedoeld in artikel 19 Wubo. De garantie-uitkering bedraagt een percentage van de minimumgrondslag en bij de berekening wordt rekening gehouden met het gezinsinkomen van het burger-oorlogsslachtoffer. Als het inkomen een bepaalde grens overstijgt heeft het vanwege de te korten inkomsten geen zin de uitkering toe te kennen. Verwacht wordt dat de garantie-uitkering in een beperkt aantal gevallen tot betaling zal leiden. Omdat als gevolg van een wetwijziging de toeslag voor premie van een ziektekostenverzekering ook na het bereiken van de 65-jarige leeftijd onderdeel uitmaakt van de garantie-uitkering, heeft de garantie-uitkering eerst nu materiële betekenis gekregen.

Begrip mishandeling in het kader van artikel 2 lid 1 Wubo

Naar aanleiding van een onderzoek naar de toepassing van het begrip (mis)handeling in het kader van artikel 2 lid 1 Wubo heeft de raadskamer vastgesteld dat er geen verschil lijkt te bestaan tussen het wettelijke begrip handeling (met letsel als gevolg) en mishandeling. Om als calamiteit in de zin van de Wubo te kunnen worden aanvaard moet de mishandeling hebben plaatsgevonden in het kader van taken en opdrachten die verband hielden met de oorlogsvoering en bezetting. Er behoeft evenwel niet altijd sprake te zijn van een rechtstreekse opdracht van de bezetter tot het geweld.

Duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen mishandeling die men zelf heeft ondergaan en mishandeling waarvan men getuige is geweest. Voor het geconfronteerd worden met de mishandeling die derden hebben ondergaan geldt dat dit pas onder de Wubo kan worden gebracht als het zware mishandeling betreft (artikel 2 lid 1d). Voor de mishandeling die men zelf heeft ondergaan wordt niet de voorwaarde gesteld dat deze zwaar of excessief moet zijn geweest. Wel dient het geweld een bepaald niveau te hebben overschreden om als calamiteit te kunnen worden aangemerkt. Of sprake is geweest van mishandeling zal individueel moeten worden beoordeeld. Een indicatie daarbij kan zijn dat men zich na de mishandeling medisch heeft laten behandelen. Voorts moet zo veel mogelijk bekend zijn omtrent de omstandigheden waaronder het geweld heeft plaatsgevonden. Getuigenverklaringen kunnen hierbij van belang zijn.

Begrip levensbedreigende omstandigheden in het kader van artikel 2 lid 1 Wubo

Het begrip levensbedreigende omstandigheden wordt in de praktijk vooral gehanteerd in relatie tot evacuaties. Het gaat daarbij om het vluchten voor het (krijgs)geweld, waarbij het geweld zo dichtbij is geweest dat dit als levensbedreigend kan worden aangemerkt. Evacuaties kunnen zich hebben voorgedaan in relatie tot krijgsverrichtingen en tot het handelen van pemoeda's.

Nader is onderzocht wat in het kader van de Wubo beschouwd wordt als levensbedreigende omstandigheden. Deze moeten worden onderscheiden van veel voorkomende min of meer bedreigende situaties, waarna een vlucht uit voorzorg plaatsvond. Bij de beoordeling of sprake is geweest van levensbedreigende omstandigheden wordt allereerst gelet op de individuele omstandigheden waarin de aanvrager heeft verkeerd. Hierover dienen zo veel mogelijk gegevens te worden verkregen. In het eigen verhaal van de betrokkene dient de levensbedreiging overtuigend te worden weergegeven. Beschrijvingen ervan moeten zo veel mogelijk worden gespecificeerd. De persoonlijke betrokkenheid bij levensbedreigende omstandigheden moet verder bevestigd of voldoende aannemelijk zijn. Hierbij kunnen historische gegevens met betrekking tot een aantal situaties en periodes waarin sprake is geweest van levensbedreigende omstandigheden een rol spelen. Beide benaderingen vullen elkaar aan in die zin dat als historisch minder bekend is over een gebeurtenis meer nadruk komt te liggen op het individuele relaas van de aanvrager (vermelding van omstandigheden, getuigen etc.).

2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep

2.1 Jurisprudentie Wetten bp

In het verslagjaar 2004 heeft de Centrale Raad van Beroep in het kader van de Wetten buitengewoon pensioen in een 8-tal zaken uitspraak gedaan. In 4 zaken voor de meervoudige kamer werd een ongegrondverklaring uitgesproken. In 2 casus werd uitspraak gedaan door de enkelvoudige kamer. Eén werd niet-ontvankelijk verklaard, de andere werd gegrond verklaard. Eén zaak betrof een verzetszaak tegen een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep en werd gegrond verklaard. In een andere beroepszaak werd herziening gevraagd van een rechterlijke uitspraak. De herziening werd afgewezen.

Onderstaand volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wetten bp van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 18-3-2004, 02/4788 Wbp, verzet gegrond Verzet tegen uitspraak (art. 8:55 Awb)

De CRvB had bij eerste uitspraak het ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard vanwege niet tijdige indiening. Bij de behandeling van het verzet tegen die uitspraak komt de CRvB tot het oordeel dat opposant niet geoordeeld kan worden in verzuim te zijn geweest. Hiertoe wordt overwogen dat bij het opnieuw versturen van de beschikking – de eerste was retour ontvangen – een nieuwe dagtekening was opgenomen met in het begeleidend schrijven de vermelding dat deze nieuwe dagtekening was bedoeld om een nieuwe beroepstermijn te laten ingaan. Hoewel niet expliciet in de uitspraak opgenomen is het beroepschrift voor het sluiten van deze tweede beroepstermijn bij de CRvB ingediend. Reden waarom het verzet gegrond is verklaard en het beroep alsnog in behandeling wordt opgenomen.

CRvB d.d. 13-5-2004, 03/5968 Wbp, kennelijk gegrond Toezenden besluit gemachtigde/ontvankelijkheid bezwaar (art. 6:7 Awb)

Gemachtigde is in haar bezwaar tegen een afwijzing om over te gaan tot rentevergoeding over een nabetaling ter uitvoering van een uitspraak van de CRvB, niet-ontvankelijk verklaard vanwege termijnoverschrijding. Daarbij werd overwogen dat het besluit aangekend aan eiseres is verzonden en niet retour is ontvangen, zodat aangenomen moet worden dat eiseres gelegenheid heeft gehad, al dan niet via haar gemachtigde, tijdig een bezwaarschrift in te (doen) dienen. Het feit dat naar blijkbaar moet worden aangenomen het besluit niet is verzonden aan gemachtigde vermag aan het vorenstaande niet af te doen.

De CRvB overweegt dat nu niet is komen vast te staan dat het besluit in afschrift aan de gemachtigde is verzonden, niet is voldaan aan de in artikel 6:17 Awb neergelegde verplichting dat, ingeval van vertegenwoordiging de stukken in ieder geval worden gezonden aan de gemachtigde. Krachtens rechtspraak van de CRvB kan, indien het bestuursorgaan bekend is dat er een gemachtigde is aangewezen, verzending van het besluit aan uitsluitend de rechtzoekende niet worden aangemerkt als bekendmaking op de voorgescreven wijze waarop artikel 6:8 Awb doelt. Het besluit dient (mede) aan de gemachtigde te worden verzonden of uitgereikt. Eerst met ingang van de dag na de dag waarop het besluit aan de gemachtigde is verzonden of uitgereikt, gaat de bezwaartermijn lopen.

**CRvB d.d. 13-5-2004, 03/487 Wbp, ongegrond
Tweede generatie (art. 3 Kb 8 juli 1978)**

Onderhavig bestreden besluit is de uitvoering van een uitspraak van de CRvB waarbij het litigieuze besluit werd vernietigd wegens strijd met de zorgvuldigheid om reden dat geen nadere expertise was gevraagd bij een extern psychiater-deskundige, terwijl ter ondersteuning van eiseres een psychiatrisch rapport was uitgebracht.

De CRvB constateert dat verweerster heeft voldaan aan de uitspraak door haar nieuw besluit mede te baseren op een nader door een extern psychiater opgesteld rapport. Vervolgens overweegt de CRvB dat de geraadpleegde psychiater tot de slotsom komt dat het gemis van vader meer tot stand is gekomen door de verwarde gezinssituatie van na de oorlog, waardoor de neurotische ontwikkelingsgang bij eiseres vooral geplaatst moet worden in de naoorlogse situatie. Verder stelt de CRvB dat uit het in beroep namens eiseres overgelegde psychiatrisch rapport blijkt dat de persoonlijkheidsstoornis bij eiseres veroorzaakt hebbende pathologische verhouding met moeder toegeschreven moet worden aan een hechtingsstoornis bij eiseres in haar vroege jeugd als gevolg van de sequentiële verlatingen door de geïdealiseerde vader.

Naar het oordeel van de CRvB laat ook dit rapport zien dat het verzet van vader, dat de gezinssituatie nadelig heeft beïnvloed gedurende een betrekkelijk korte periode, niet de belangrijkste oorzaak is geweest voor het ontstaan van de psychische problematiek bij eiseres. De CRvB is dan ook van oordeel dat verweerster zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat zich ten aanzien van eiseres niet een ernstige verstoring van levensomstandigheden heeft voorgedaan tengevolge van het verzet van vader.

**CRvB d.d. 27-5-2004, 04/395 Wbp, niet-ontvankelijk
Niet-ontvankelijkheid (art. 6:11 Awb)**

De CRvB overweegt dat de aangevoerde reden voor termijnoverschrijding van het geestelijk niet in staat zijn geweest eerder te reageren, geen grond vormt waarop redelijkerwijs kan worden geoordeeld dat eiseres niet in verzuim is geweest. Niet is op grond van medische gegevens komen vast te staan dat eiseres de gehele beroepstermijn buiten staat is geweest een - desnoods summier - beroepschrift in te (laten) dienen. Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk.

**CRvB d.d. 17-6-2004, 01/4817 Wbp, ongegrond
Appellabel besluit (art. 8, derde lid, Wbp)**

Een van de aspecten die in deze beroepzaak ter beoordeling stonden vormde de vastgestelde pensioengrondslag. In bezwaar was de primair met toepassing van artikel 8, tweede lid van de wet vastgestelde pensioengrondslag gehandhaafd.

De CRvB overweegt dat bij de vaststelling van de grondslag op basis van genoemd artikellid voor de vaststelling van de in aanmerking te nemen levensstandaard een relatie wordt gelegd met de jaren direct voorafgaande aan de datum van aanvraag, zodat geen rekening kan worden gehouden met het vóór eiseres verzet bereikte inkomensniveau. De CRvB merkt tenslotte nog op dat inmiddels de pensioengrondslag verhoogd is met toepassing van artikel 8, derde lid van de wet, welk de mogelijkheid biedt om rekening te houden met een tengevolge van het verzet blijvend verminderd historisch inkomensniveau. Aangezien het hier gaat om een op een separaat verzoek daartoe genomen primair besluit, kan dit besluit in het huidige geding niet aan de orde komen.

**CRvB d.d. 23-9-2004, 03/6167 Wbp, verzoek om herziening afwijzen
Verzet (art. 8:88 Awb)**

De CRvB wijst op haar vaste rechtspraak dat het (bijzonder) rechtsmiddel van herziening niet gegeven is om, anders dan op grond van enig nieuw feit of enige nieuwe omstandigheid als bedoeld in artikel 8:88 Awb, een hernieuwde discussie over de betrokken zaak te voeren dan wel te openen. De CRvB stelt voorop dat aangezien de nu ter sprake gebrachte

klachten niet ter beoordeling stonden in de zaak, waarin de uitspraak is gedaan waarvan herziening wordt gevraagd, deze klachten buiten de procedure vallen. Vervolgens stelt de CRvB vast dat de stukken, waarop het verzoek in essentie is gebaseerd, stukken zijn die zich in het dossier van de uitspraak waarvan herziening wordt gevraagd, hebben bevonden. Om reden dat deze stukken dan ook bekend waren bij verzoeker, althans hem redelijkerwijs bekend konden zijn, wordt het verzoek om herziening afgewezen.

**CRvB d.d. 9-12-2004, 02/4788 Wbp, ongegrond
Niveau verzet (art. 1 Wbp)**

Deze zaak betreft de voortzetting van het geding waarin het verzet tegen de niet-ontvankelijkverklaring van het beroep gegrond is verklaard (zie hierboven 02/4788 Wbp). Uit onderzoek is alleen bevestiging verkregen van enige verspreiding van illegale lectuur en van hulp aan joodse landgenoten – met name het onderbrengen van een onderduiker – alsmede van het lidmaatschap van de OD en de BS, maar niet van verdergaande activiteiten.

De CRvB ziet geen grondslag om het standpunt van verweerster dat niet is kunnen blijken dat deze activiteiten het niveau van verzet in de zin van de wet hebben bereikt, aan te tasten. Het ontbreekt in dezen aan voldoende ondersteunende externe gegevens en getuigenverklaringen. Doorslaggevende betekenis kan hierbij niet worden toegekend aan de bedankbrief van Prins Bernhard voor bewezen diensten in het kader van de BS als evenmin aan door een erkend verzetsman verstrekte aanbevelingsbrieven ten behoeve van het verkrijgen van werk vanwege het niet bevatten van details. Voorts bevestigt de CRvB het standpunt van verweerster dat alleen dan van als verzet aan te merken principiële onderduik kan worden gesproken indien, onder meer, is voldaan aan de voorwaarde dat de betrokkene alles heeft gedaan wat in zijn omstandigheden redelijkerwijs van hem mag worden verwacht om uit handen van de vijand te blijven. Eiser is evenwel bij een razzia opgepakt en daarna tewerkgesteld geweest in Duitsland, alwaar hij zich arbeidsongeschikt heeft weten laten te verklaren.

**CRvB d.d. 23-12-2004, 03/3974 Wbp, ongegrond
Tweede generatie (art. 3 Kb van 8 juli 1978)**

De CRvB overweegt dat het bij toepassing van artikel 3 van het Besluit moet gaan om problematiek die zijn oorsprong heeft gevonden in hetgeen de betrokkene zelf tijdens de oorlogsjaren in rechtstreeks verband met het verzet van derden heeft ervaren. Op grond van de voorhanden gegevens, waaronder ook de geboortedatum – 28 januari 1944 – van eiser, is genoegzaam duidelijk dat een zodanige situatie zich hier niet voordoet. In de psychiatrische rapporten wordt aangegeven dat de psychische problemen van eiser passen bij affectieve tekorten in de moederlijke zorg op heel jonge leeftijd, welke na de bevrijding zijn versterkt door ongunstige gezinsomstandigheden. Voor de stelling dat de oorsprong van die affectieve tekorten is terug te voeren tot de gevolgen voor het gezin van de arrestatie en internering van vader is – hoe hard dit ook bij moeder zal zijn aangekomen – geen aanknopingspunt te vinden. Derhalve is er geen reden voor vernietiging van het besluit.

2.2 Jurisprudentie Wuv

De CRvB heeft in 2004 in totaal 205 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wuv. Deze rechter verklaarde 14 beroepen (6,8%) gegrond, 25 beroepen niet-ontvankelijk en 166 beroepen ongegrond. Voorts is één verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, dat door de voorzieningenrechter is afgewezen. Opvallend is dat het aantal uitspraken opnieuw, ten opzichte van het vorige jaar, aanzienlijk is afgenomen.

Onderstaand volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wuv van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 26-2-2004, 03/471 Wuv, gegrond

Duurzaam gescheiden leven, inschrijving op verschillend adres (art. 1a)

Uit gegevens van de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) was gebleken dat betrokkene op een ander adres was ingeschreven dan haar echtgenoot. Naar aanleiding hiervan is het percentage van haar periodieke uitkering verlaagd, omdat in dit geval geen sprake is van een gezamenlijke huishouding als bedoeld in artikel 1a lid 3 Wuv. De officiële inschrijving is, onder analoge toepassing van artikel 30 lid 2 en lid 4 Wuv, doorslaggevend geacht.

Naar de opvatting van de CRvB kunnen deze artikelleden echter uitsluitend toepassing vinden in het kader van een aanvraag en toekenning van een uitkering. Een nader (wets-interpreterend) beleid op dit punt acht de CRvB onjuist. Voorts overweegt de CRvB dat artikel 1a lid 3 Wuv betrekking heeft op ongehuwde personen. Aangezien betrokkene wettig is gehuwd, kan het bestreden besluit reeds wegens strijd met deze bepaling niet in stand kan worden gelaten. Ook op andere – inhoudelijke – gronden is de CRvB van oordeel dat het bestreden besluit niet in stand kan worden gelaten. Zoals de CRvB ook in het kader van de uitvoering van de wetten op het gebied van de sociale zekerheid reeds meermalen heeft overwogen, is van duurzaam gescheiden levende echtgenoten eerst sprake indien het een door beide betrokkenen, of één van hen gewilde verbreking van de echtelijke samenleving betreft, waardoor ieder afzonderlijk zijn eigen leven leidt als ware hij niet met de ander gehuwd en deze toestand door tenminste één van hen als bestendig is bedoeld. Betrokkene heeft gesteld dat zij gezamenlijk met haar echtgenoot in de huisvesting voorziet. Dit standpunt heeft zij met bewijsstukken geadstrueerd. De CRvB concludeert dat in dit geval geen sprake is van een duurzaam gescheiden leven, als bedoeld in artikel 1a lid 2b Wuv. De inschrijving op een verschillend adres kan hiervoor hooguit een indicatie vormen.

CRvB d.d. 15-4-2004, 03/1477 Wuv, ongegrond

Beleid ten aanzien van vol- en halfzigeuners (art. 2)

Betrokkene heeft zich beroepen op het beleid ten aanzien van vol- en halfzigeuners. Dit houdt in dat zonder nader onderzoek wordt aangenomen dat zij na 16 mei 1944 ondergedoken moeten zijn geweest om aan vervolging te ontkomen. De raadskamer acht dit beleid niet van toepassing op aanvrager, omdat zijn moeder te boek stond als halfzigeunerin, terwijl zijn vader reiziger was. Namens betrokkene is erop gewezen dat hij een half-zigeuner is, hetgeen ook heeft geleid tot zijn erkenning als belanghebbende in de zin van het Uitkeringsreglement Individuele Uitkeringen Stichting Rechtsherstel Sinti en Roma. Verder is benadrukt dat de vervolging van zigeuners veelal niet op basis van geregistreerde gegevens – zo al aanwezig – plaatsvond maar ook aan de hand van uiterlijke kenmerken en hetgeen plaatselijk bekend was over de geaardheid van zigeuners en zigeunerachtigen.

De CRvB stelt vast dat betrokkene volgens de officiële registratiegegevens één groot-

ouder had die behoorde tot de Sinti-gemeenschap. Uit oogpunt van een redelijke wets-uitleg kan de CRvB billijken dat de raadskamer het begunstigende beleid betreffende het zonder onderzoek aanvaarden van onderduik niet wil uitbreiden op basis van op andere wijze ingebrachte (biologische) afstammingsgegevens.

CRvB d.d. 22-1-2004, 03/2932 Wuv, ongegrond

Na de oorlog geboren (art. 3 lid 2)

De aanvraag van betrokkene was afgewezen omdat hij na de oorlog is geboren. Betrokkene voerde aan dat hij niet op 17 januari 1946 is geboren, maar omstreeks mei/juni 1945 in de gevangenis in Bandoeng. Van die geboorte kon vanwege de naoorlogse onrust eerst op 17 januari 1946 aangifte worden gedaan.

De CRvB stelt voorop dat de raadskamer bij de beoordeling van aanvragen in beginsel kan en mag afgaan op de in de gemeentelijke basisadministratie (GBA) vermelde gegevens over de burgerlijke stand van personen, gelet op doel en strekking van die administratie alsmede de mogelijkheid tot wijziging van gegevens. Van deze mogelijkheid heeft betrokkene geen gebruik gemaakt. Indien uit andere gegevens echter blijkt dat een in de GBA opgenomen vermelding onjuist is, vloeit uit de eigen verantwoordelijkheid van de raadskamer voort dat dan uitgegaan wordt van de juiste gegevens. In dit geval is voor afwijking van de GBA-gegevens onvoldoende aanleiding gezien, vooral vanwege de elkaar tegensprekende verklaringen over de periode van internering van de moeder en het ontbreken van objectieve gegevens daarover. De CRvB kan zich met dit standpunt verenigen.

CRvB d.d. 11-3-2004, 03/244 Wuv, ongegrond

Directe gevolgen van het overlijden vader (art. 3 lid 2)

Betrokkene is niet gelijkgesteld met een vervolgde, omdat zij niet voldoet aan de in dit kader gehanteerde norm dat sprake is van gezondheidsklachten die redelijkerwijs in verband staan met het overlijden van haar vader door de vervolging. Betrokkene betwist het oordeel van de geneeskundig adviseur, dat bij haar psychische klachten het omkomen van haar vader slechts een ondergeschikte rol speelt.

De CRvB merkt op dat het moet gaan om de directe gevolgen die het overlijden van de vader voor de psychische gesteldheid van de betrokkene heeft gehad en niet om de meer indirecte gevolgen zoals het moeten ontberen van de bescherming die de aanwezigheid van een man in het gezin kan bieden of het ontbreken van een vaderfiguur bij de opvoeding. De CRvB heeft ook niet de overtuiging gekregen dat sprake is van directe gevolgen in de bedoelde betekenis. Medische gegevens waaruit kan worden afgeleid dat het medisch oordeel onjuist is, zijn niet voorhanden.

CRvB d.d. 18-3-2004, 03/2703 Wuv, ongegrond

Tweede generatieproblematiek, beëindiging beleid (art. 3 lid 2)

Door betrokkene is gewezen op de gevolgen die de verzetsdeelname en vervolging van zijn vader voor hem heeft gehad.

De CRvB overweegt dat door de wijziging van artikel 3 lid 2 Wuv per 15 juli 1994 in beginsel geen mogelijkheid meer bestaat om een aanvrager gelijk te stellen op grond van uitsluitend tweede generatieproblematiek. De raadskamer heeft niettemin nog enige tijd het, in wezen buitenwettelijke, beleid gevoerd om ten aanzien van personen die vóór het einde van de tweede wereldoorlog zijn geboren bij de toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv met die problematiek toch nog rekening te houden. Dit beleid is met ingang van 1 januari 2002 beëindigd; van die beëindiging is middels publicatie in op de doelgroep gerichte media kennis gegeven. Mede gelet op het karakter van dit beleid kan niet worden gezegd dat de raadskamer op deze wijze niet tot beëindiging heeft kunnen overgaan. De CRvB concludeert dat betrokkene aan genoemd beleid geen rechten meer kan ontlenen, omdat hij zijn aanvraag na 1 januari 2002 heeft ingediend. Dat zijn zuster van

dit beleid nog wel de vruchten heeft kunnen plukken maakt dit niet anders, nu zij haar aanvraag wel vóór deze datum heeft ingediend.

CRvB d.d. 9-12-2004, 03/4851 Wuv + 03/4850 Wubo, ongegrond
Causaliteit bruxisme (art. 7 lid 1a)

Tandenknarsen (bruxisme) heeft een multifactorieel karakter. Dit betekent dat het verlies van tandweefsel bij betrokkene door meerdere problemen veroorzaakt kan zijn. Nu geen sprake is van tot ziekte of gebrek reikende psychische klachten en ook niet van een 'rode draad' aan gebitsproblematiek sedert de oorlogsjaren, valt het kampverblijf niet als causale factor aan te wijzen, aldus de adviezen van de geneeskundig adviseur.

Ter zitting is toegelicht dat het plomberen van gaatjes in het gebit vanwege cariës vanaf jeugdige leeftijd niet kan gelden als een rode draad van gebitsproblematiek, die wijst op een causaal verband met kampverblijf. Volgens de eigen verklaringen van betrokkene is ernstige slijtageproblematiek eerst vanaf begin 90-er jaren bij hem geconstateerd. De CRvB concludeert dat de bestreden besluiten in rechte kunnen standhouden.

CRvB d.d. 16-9-2004, 03/2408 Wuv, ongegrond
Toeslag premie ziektekostenverzekering (art. 15)

Door betrokkene werd betwist dat zij slechts aanspraak heeft op een toeslag op haar periodieke uitkering voor de premiekosten van de ziekenfondsverzekering en niet ook voor de premiekosten van de tevens voortgezette particuliere ziektekostenverzekering.

De CRvB overweegt dat de in artikel 15 Wuv geregelde toeslag naar zijn aard gericht is op één ziektekostenverzekering. Aan dit artikel kan derhalve geen aanspraak worden ontleend op een dubbele toeslag bij dubbele verzekering. Ook acht de CRvB de interpretatie juist dat bij dubbele verzekering uitsluitend de (goedkopere) premie voor de verzekering ingevolge de Ziekenfondswet (ZFW) in aanmerking wordt genomen. Dat abusievelijk jarenlang wel een dubbele toeslag is betaald en (mogelijk) onjuiste informatie is gegeven, biedt onvoldoende grondslag voor het oordeel dat zozeer is gehandeld in strijd met algemene rechtsbeginselen dat afwijking van artikel 15 Wuv aangewezen was geweest. De CRvB neemt daarbij in aanmerking dat betrokkene al vóór 1998 langere tijd dubbel verzekerd is geweest. Bovendien draagt het inwinnen van informatie bij een instelling, die niet met de uitvoering van de ZFW of andere ziektekostenregelingen is belast, een groter risico in zich van onjuiste informatie, welk risico voor rekening van de betrokkene moet worden gelaten.

CRvB d.d. 8-1-2004, 02/5510 Wuv, gegrond
Hoogte vergoeding autokosten (art. 20)

Betrokkene heeft om verhoging van de verleende vergoeding van 5.000 km per jaar verzocht, in verband met het bezoeken van (bijeenkomsten van) lotgenoten en van concentratiekampen. De aanvraag is afgewezen omdat de vergoeding toereikend wordt geacht om de extra kosten van vervoer te dekken die verband houden met de causale ziekten of gebreken.

De CRvB stelt voorop dat de raadskamer in beginsel gerechtigd is een normbedrag vast te stellen voor deze voorziening. Wel dient daarbij in het oog te worden gehouden of met het normbedrag aan de bedoeling van de voorziening afdoende recht wordt gedaan. De geneeskundig adviseur heeft vastgesteld dat het grote aantal kilometers dat betrokkene jaarlijks rijdt verband houdt met de causale ziekten en gebreken, zodat er een indicatie is voor uitbreiding van het aantal kilometers waarvoor een vergoeding wordt verleend. De CRvB concludeert dat de raadskamer uitsluitend op beleidsmatige gronden is afgewezen van de adviezen van de geneeskundig adviseur. De raadskamer had in dit geval het specifieke reisgedrag nader medisch kunnen onderzoeken om te bezien of er aanleiding zou zijn de vergoeding te verhogen. Nu een zodanig onderzoek ontbreekt komt het besluit voor vernietiging in aanmerking.

CRvB d.d. 18-3-2004, 03/571 Wuv, ongegrond

Hoogte vergoeding autokosten (art. 20)

Betrokkene heeft verzocht de vergoeding van autokosten te verhogen in verband met zijn vele sociale contacten als gevolg van bestuurswerk en jaarlijkse bezoeken aan concentratiekampen. De aanvraag was afgewezen, omdat het wat de betreft de reizen naar concentratiekampen gaat om (therapeutische) reizen, die samenhangen met bij betrokkene aanwezige gevoelens van onverwerkte rouw, waarvoor andere vergoedingsmogelijkheden bestaan. Deze reizen kunnen niet worden begrepen onder de noemer van sociaal vervoer. Voorts kan het aantal kilometers in verband met reizen naar vakantiebestemmingen niet in de vergoeding van sociale vervoerskosten worden begrepen, nu aan betrokkene separaat voorzieningen zijn toegekend in verband met extra vakantie.

De CRvB kan zich met deze opvatting verenigen. Dit leidt tot de slotsom dat de met het onderhouden van sociale contacten samenhangende vervoersbehoefte het totaal van de aan hem daarvoor beschikbaar staande kilometers per jaar (14.000 reguliere kilometers plus de vergoede 5.000 extra kilometers) niet overschrijdt.

CRvB d.d. 15-4-2004, 03/1528 Wuv, ongegrond

Vergoeding verzorgingshulp bij verblijf in een verzorgingshuis (art. 20)

Betrokkene verblijft in een verzorgingshuis in Israël. In beroep heeft zij aangevoerd dat de gevraagde extra verzorgingshulp voor 22 uur per week geen deel uitmaakt van het standaardpakket voorzieningen van het verzorgingshuis. Voor deze kosten wenst zij geen aanvraag op grond van artikel 20 lid 3 Wuv in te dienen.

De CRvB overweegt dat het verzorgingshuis in beginsel een allesomvattende verzorging biedt. Buiten het standaardpakket wordt tegen extra betaling verdere diensten geboden, waaronder de gevraagde verzorgingshulp. De noodzakelijke kosten van deze diensten worden, evenals de kosten van het standaardpakket, als verzorgingskosten op grond van artikel 20 lid 3 Wuv vergoed voor zover de eigen inkomsten ontoereikend zijn. Naar het oordeel van de CRvB vloeit uit de systematiek van artikel 20 Wuv voort dat betrokkene geacht wordt gebruik te maken van de mogelijkheden die door het verzorgingshuis worden geboden. In die situatie is uitsluitend vergoeding van de daaraan verbonden extra kosten mogelijk op grond van artikel 20 lid 3 Wuv. Nu zij van deze mogelijkheid geen gebruik wenst te maken, is de aanvraag terecht afgewezen.

CRvB d.d. 27-5-2004, 03/2835 Wuv, ongegrond

Functionaliteit en proportionaliteit vergoeding gebitsrehabilitatie (art. 20)

Naar de CRvB eerder heeft uitgesproken, is de raadskamer gerechtigd normen te hantieren bij toepassing van artikel 20 Wuv, dan wel aanvragen te beoordelen op functionaliteit en proportionaliteit. Een gebitsrehabilitatie heeft betrekking op het duurzame en volledige herstel van het gehele gebit, waarbij zoveel mogelijk elk element in de oorspronkelijke stand wordt gebracht, doch dit uitgangspunt vindt naar het oordeel van de CRvB zijn begrenzing dan, wanneer het in stand houden van bestaande elementen in het kader van een dergelijke rehabilitatie buitenproportionele kosten met zich brengt.

Volgens de CRvB is in het door betrokkene voorgestane rehabilitatieplan sprake van buitensporige kosten. Zodanige kosten kunnen slechts dan voor vergoeding in aanmerking komen indien alternatieve, met minder kosten gepaard gaande mogelijkheden tot opheffing van de gebitsproblemen ontbreken. In dit geval is echter een alternatief behandelplan voorhanden dat aanzienlijk minder kosten meebrengt en dat blijkens het door de adviserend tandarts uitgebrachte advies tandheelkundig als functioneel aangemerkt moet worden. Mitsdien is op goede gronden geen vergoeding toegekend voor een gebitsrehabilitatie tot een bedrag van € 22.000,-. Dit laat onverlet dat het betrokkene vrij staat dit plan te doen uitvoeren en de meerkosten voor eigen rekening te nemen.

CRvB d.d. 11-11-2004, 04/1886 Wuv, ongegrond

Overgangstermijn bij wijziging vergoeding orthopedisch schoeisel (art. 20)

Door betrokkene wordt betwist dat zij geen integrale vergoeding voor de aanschaf van orthopedisch schoeisel heeft ontvangen. Ter zitting is toegelicht dat artikel 20 Wuv ziet op extra kosten en niet op algemeen gebruikelijke kosten. Ter berekening van de voor speciaal of orthopedisch schoeisel noodzakelijke kosten wordt rekening gehouden met een normbedrag voor de aanschaf van normale schoenen. Nadat was geconstateerd dat in de praktijk grote verschillen bestonden in de vergoeding van orthopedisch en speciaal schoeisel, is in 2002 besloten om de afhandeling van declaraties voor deze voorziening voor de toekomst gelijk te trekken. Bij de vergoeding van zowel orthopedisch als speciaal schoeisel wordt rekening gehouden met de ingevolge de Regeling hulpmiddelen in het kader van de Ziekenfondswet geldende eigen bijdrage voor orthopedisch schoeisel. Bij de invoering van deze wijziging is een overgangsregeling in acht genomen.

De CRvB acht de uitvoeringspraktijk in overeenstemming met een redelijke wetstoepassing. Dat in het verleden op een meer ruimhartige wijze is vergoed, staat daaraan niet in de weg, nu de betrokkenen te voren zijn ingelicht over de wijziging en een overgangstermijn van een jaar in acht is genomen. Ook van het gehanteerde normbedrag kan niet gezegd worden dat het een onredelijk hoog bedrag is.

CRvB d.d. 16-12-2004, 04/65 Wuv, ongegrond

Aanschaf pc (art. 20/21)

Uit statistische gegevens betreffende pc-bezit en internetgebruik blijkt dat in 1998 18% van de Nederlanders van 12 jaar en ouder thuis beschikte over een pc met internet; in 2002 was dat percentage reeds gestegen tot 63%. In 2003, toen betrokkene zijn aanvraag indiende, zal dat percentage zeker nog hoger hebben gelegen. In verband met de, ook in uitspraken van de CRvB, vermelde zinsnede "algemeen gebruikelijk voor personen die in maatschappelijk en financieel opzicht in een vergelijkbare positie als betrokkene verkeren" heeft betrokkene opgemerkt dat hij in zijn omgeving niet heeft bemerkt dat inkomen of opleidingsniveau bij de aanschaf van een pc een rol van betekenis spelen.

De CRvB verbindt daaraan de conclusie dat zeker ten aanzien van personen die in maatschappelijk en financieel opzicht in een vergelijkbare positie als betrokkene verkeren niet kan worden volgehouden dat de aan het bezit van een pc verbonden kosten extra of bijzondere kosten in de zin van de artikelen 20 en 21 Wuv zijn. De CRvB ziet daarbij geen aanleiding te differentiëren naar leeftijd van de gebruiker. Hij merkt slechts ten overvloede op dat ook onder ouderen het pc-gebruik toeneemt.

CRvB d.d. 23-12-2004, 04/1188 Wuv, gegrond

Ingangsdatum vergoeding voor gezinshulp (art. 20)

Betrokkene is naast een vergoeding van 12 uur huishoudelijke hulp een vergoeding van 18 uur gezinshulp per week verleend. De ingangsdatum van deze vergoeding is bepaald op 1 november 2003, aangezien niet is gebleken dat door haar vóór die datum ter zake van gezinshulp daadwerkelijk kosten zijn gemaakt. Betrokkene kan zich met de ingangsdatum van de voorziening niet verenigen.

Een vergoeding gaat ingevolge artikel 2 lid 1 van het Besluit ingangsdatum voorzieningen Wuv in op de eerste dag van de maand waarin de aanvraag is ingediend, zo overweegt de CRvB. Deze bepaling is van dwingend recht en het besluit biedt niet de mogelijkheid de vergoeding op een latere datum te doen ingaan. Bij de toepassing van artikel 20 Wuv dient slechts te worden beoordeeld of een medische indicatie aanwezig is voor voorzieningen die in het algemeen extra kosten met zich brengen en dient de vraag of de betrokkene voor de voorziening ook kosten maakt of heeft gemaakt buiten beschouwing te blijven. Dit laat onverlet dat besloten kan worden om na toekenning van bepaalde voorzieningen deze niet tot uitbetaling te brengen, wanneer niet op overtuigende wijze blijkt dat ter zake door de betrokkene daadwerkelijk kosten zijn gemaakt. De

CRvB vindt voldoende aannemelijk dat in dit geval voor gezinshulp daadwerkelijk kosten zijn gemaakt die zijn betaald. Dat deze kosten niet rechtstreeks door betrokkene zijn betaald, maar indirect door middel van het aangaan van een lening, acht de CRvB niet van doorslaggevende betekenis. Vervolgens vernietigt de CRvB het bestreden besluit wegens strijd met de wet.

CRvB d.d. 26-2-2004, 03/811 en 03/812 Wuv, ongegrond
Aanschaf en gebruik mobiele telefoon (art. 21)

Een tegemoetkoming in de kosten van aanschaf en gebruik van een mobiele telefoon was afgewezen. Toegelicht is dat met betrekking tot de kosten van aanschaf en gebruik van een mobiele telefoon geen ander beleid geldt dan ten aanzien van aanschaf en gebruik van een traditionele telefoon. Een tegemoetkoming in de kosten van gebruik van een telefoon kan worden toegekend, indien sprake is van een met de causale aandoeningen samenhangende verhoogde behoefte aan sociale contacten dan wel een in deze aandoeningen gelegen dreigende vereenzaming. Sedert 1998 wordt een telefoon als een algemeen gebruikelijke voorziening aangemerkt, waarvan de kosten niet meer kunnen gelden als extra kosten in de zin van de Wuv.

De CRvB acht deze benadering niet onjuist of onredelijk. Verder kan de CRvB ermee instemmen dat in de behoefte aan contacten van betrokkenen genoegzaam is voorzien doordat aan hen in het verleden diverse tot het onderhouden van sociale contacten (mede)streckende voorzieningen zijn toegekend, zoals kosten van sociaal vervoer en extra vakantie, en voorts doordat ingaande 1 januari 2002 aan beiden een tegemoetkoming is toegekend van deelname aan het maatschappelijk verkeer, waarvan het gebruik van telefoon deel uitmaakt. De weigering om een tegemoetkoming toe te kennen in de kosten van aanschaf en gebruik van een mobiele telefoon kan de marginale toetsing doorstaan.

CRvB d.d. 15-1-2004, 00/728 Wuv en 02/6549 Wuv, gegrond
Aanspraken op andere wettelijke voorzieningen (art. 57)

Op de periodieke uitkering van betrokkene is vanaf 1 juli 1999 een zelfde bedrag als de eerder door haar genoten Ziektewetuitkering in mindering gebracht, omdat zij niet heeft voldaan aan de verplichting om aanspraken op wettelijke voorzieningen geldend te maken. De CRvB overweegt dat met artikel 57 Wuv is beoogd te bewerkstelligen dat rekening wordt gehouden met aanspraken op algemene wettelijke voorzieningen. Nu betrokkene zelfs geen nadere motivering heeft gevraagd (in de vorm van een voor beroep vatbare beslissing) van de beslissing dat zij vanaf 9 juli 1999 niet langer arbeidsongeschikt werd geacht in de zin van de Ziektewet en dat haar uitkering werd beëindigd, is de CRvB van opvatting dat terecht toepassing is gegeven aan artikel 57 Wuv. Nu echter op de uitkering een korting is toegepast ter hoogte van het fictieve uitkeringsbedrag op grond van de Ziektewet zonder beperking in duur, ziet de CRvB niet dat bij afweging van de betrokken belangen rekening is gehouden met het feit dat betrokkene in ieder geval over de periode na 5 januari 2000 geen aanspraak op een Ziektewetuitkering geldend had kunnen maken en dat het allerminst zeker is dat zij aanspraken op grond van andere wettelijke regelingen had kunnen doen gelden. Op grond hiervan kunnen de bestreden besluiten de hiervoor vermelde rechterlijke toets niet doorstaan.

CRvB d.d. 11-3-2004, 03/240 Wuv, gegrond
Vaststelling hoogte pensioen (art. 1:3 Awb)

Betrokkene had bezwaar aangetekend tegen de hoogte van de korting van het Indonesische pensioen. Dat bezwaar was niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat met de bestreden berekeningsbeschikking geen nieuwe of nadere beslissing is genomen en dus geen sprake is van een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb. Over het voorgaande jaar was hetzelfde bedrag (voorlopig) gekort op de periodieke uitkering.

De CRvB overweegt dat de systematiek van de Wuv met zich meebrengt dat het te korten bedrag vanwege inkomsten jaarlijks (opnieuw) wordt vastgesteld. Hij concludeert dat ten aanzien van de hernieuwde vaststelling van de hoogte van het pensioen sprake is van een (zelfstandig) besluit in de zin van artikel 1:3 Awb.

CRvB d.d. 28-10-2004, 03/4062 Wuv, ongegrond

Termijnoverschrijding bezwaar, verzending per post naar antwoordnummer

(art. 6:9 Awb)

De gemachtigde heeft aangevoerd, dat het bezwaar, gelet op artikel 6:9 lid 2 Awb, tijdig is ingediend. Deze grief treft naar het oordeel van de CRvB echter geen doel. Artikel 6:9 lid 2 Awb luidt als volgt: bij verzending per post is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Uit navraag bij TPG Post is gebleken dat door de wijze waarop de postbezorging in Nederland verloopt, tezamen met de keuze van de gemachtigde om het bezwaarschrift – niet aangetekend – naar het antwoordnummer van de Raad te zenden, in plaats van naar het aan de voet van het bestreden besluit vermelde adres, waardoor een enveloppe niet wordt voorzien van een poststempel, niet is komen vast te staan dat voldaan is aan dit artikellid. De CRvB concludeert dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

2.3 Jurisprudentie Wubo

De CRvB heeft in 2004 in totaal 208 zaken uitspraak gedaan over bestreden besluiten ingevolge de Wubo. In 18 zaken (8,7%) werd het ingestelde beroep gegrond verklaard, 17 beroepen waren niet-ontvankelijk en in 173 zaken werd het beroep ongegrond verklaard.

Onderstaand volgt een selectie van de uitspraken die voor de toepassing van de Wubo van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 8-1-2004, 03/437 Wubo, ongegrond

Toepassingsbereik Wubo ten opzichte van de Wuv (art. 2)

Betrokkene kan zich er niet mee verenigen dat hem op grond van zijn psychische klachten wel een periodieke uitkering ingevolge de Wuv is verleend, terwijl een erkenning als burger-oorlogsslachtoffer is afgewezen, omdat geen sprake was van psychisch letsel ten gevolge van de huisuitzetting. De CRvB stelt vast dat het toepassingsbereik van de Wubo op allerlei punten van de Wuv verschilt. In dit geval valt de voor toepassing van de Wuv in aanmerking genomen omstandigheid dat de vader van betrokkene ten gevolge van de vervolging door de bezetter is overleden, niet onder het toepassingsbereik van de Wubo. De kennelijke opvatting van betrokkene dat het geheel van oorlogsomstandigheden in aanmerking moet worden genomen omdat er sprake is van een keten van met elkaar samenhangende gebeurtenissen, is op zich wel begrijpelijk, maar strookt niet met het systeem van de Wubo, waarbij de erkenning als burger-oorlogsslachtoffer is gebonden aan specifieke omstandigheden als omschreven in artikel 2 Wubo.

CRvB d.d. 1-4-2004, 03/1924 Wubo, gegrond

Directe betrokkenheid bij ongeregelde heden (art. 2 lid 1)

De CRvB constateert dat de door betrokkene gemelde omsingeling van het huis en de poging tot brandstichting door de extremisten zijn bevestigd door haar broer en haar zus. Op grond van die getuigenissen en de eigen verklaringen van betrokkene, bezien in onderling verband met de historische documentatie waaruit blijkt dat toentertijd te Bandoeng voor de Nederlanders een zeer kritieke situatie was ontstaan, acht de CRvB wel voldoende aannemelijk dat hier sprake is geweest van een dermate ernstige, direct tegen (het gezin van) betrokkene gerichte bedreiging door de extremisten, met ook een begin van uitvoering, dat van directe betrokkenheid bij ongeregelde heden als bedoeld in artikel 2 lid 1f Wubo dient te worden gesproken. Op overeenkomstige wijze oordeelt de CRvB over de aansluitende, door de zus bevestigde, confrontatie met de gevolgen van een door de extremisten aangerichte slachtpartij tijdens de vlucht naar het hotel Preanger.

CRvB d.d. 30-9-2004, 03/3546 Wubo, ongegrond

Hernieuwde aanvraag, seksueel misbruik (art. 2 lid 1)

De CRvB stelt voorop dat de aanvraag in wezen het karakter draagt van een hernieuwde aanvraag aangezien daarbij vooral eerder niet gemelde, en dus ook niet beoordeelde oorlogsomstandigheden naar voren zijn gebracht. Wat betreft het gestelde seksueel misbruik is namens de raadskamer toegelicht dat betrokkene die gebeurtenis bij de eerdere aanvraag niet heeft vermeld en bij de huidige aanvraag hierover zo weinig omringende bijzonderheden heeft gesteld dat die gebeurtenis onvoldoende aannemelijk is geoordeeld, mede ook omdat geheel niet duidelijk is dat sprake is geweest van handelingen in een context als bedoeld in art 2 lid 1 Wubo.

De CRvB acht geen grondslag aanwezig om dit standpunt aan te tasten. Hoe begrijpelijk

het ook is dat betrokkene met grote aarzeling en terughoudendheid over dit onderwerp kan spreken, toch ligt het in de eerste plaats op de weg van degene die een aanvraag doet om bijzonderheden terzake te verschaffen. Het enkel stellen dat een zodanige gebeurtenis heeft plaatsgevonden is niet voldoende. Dit klemt temeer nu betrokkene daarover bij zijn eerdere aanvraag heeft gezwegen.

CRvB d.d. 26-8-2004, 03/2845 Wubo, ongegrond

Gestelde internering in kamp Tjihapit, broer erkend (art. 2 lid 1)

Betrokkene heeft gesteld dat zij tijdens de Japanse bezetting met haar moeder en de andere gezinsleden in het Tjihapitkamp was geïnterneerd. Deze internering is echter, gelet op verkregen gegevens betreffende familieleden, door de raadskamer onvoldoende aangetoond of aannemelijk geacht.

De CRvB acht dit standpunt juist. Daartoe is beslissend dat de moeder van betrokkene in 1954 heeft verklaard dat zij tijdens de Japanse bezetting niet geïnterneerd is geweest. Ook in het kader van haar eigen aanvraag in het kader van de Wubo heeft zij hiervan niet gesproken. Dat de (stief-)broer van betrokkene in 1995 wel op basis van de door hem gestelde internering in het Tjihapitkamp is erkend als burger-oorlogsslachtoffer maakt dit niet anders. Op basis van de nu bekende gegevens – het aanvraagformulier uit 1954 was toen niet beschikbaar – moet aangenomen worden dat de raadskamer destijds een foutieve beslissing heeft genomen.

CRvB d.d. 7-10-2004, 03/5951 Wubo, gegrond

Directe confrontatie met executie (art. 2 lid 1)

De CRvB overweegt dat artikel 2 lid 1d Wubo strikt dient te worden gelezen. Naar vaste jurisprudentie kan deze bepaling slechts van toepassing zijn indien sprake is van een directe confrontatie met (in dit geval) executie van derden, in de zin dat men hiervan ooggetuige is geweest, althans dat men ter plekke en ten tijde van de executie in persoon aanwezig was.

Historisch staat vast dat in de ochtend van 12 maart 1945 op de Weteringschans dertig mannen door de vijandelijke bezetter zijn geëxecuteerd. Uit de vastgestelde feiten leidt de CRvB af dat betrokkene, die als gevolg van toevallige omstandigheden niet in letterlijke zin ooggetuige van de executie is geweest, wel ter plekke en ten tijde van deze executie aanwezig was. De zienswijze van de raadskamer, dat betrokkene werd tegengehouden door gewapende Duitse militairen teneinde uit het schootsveld te blijven, kan de CRvB gezien de historische documentatie niet plaatsen. Niet is gesteld, en de CRvB is niet gebleken, dat hij zo ver verwijderd was van de plaats van de executie, dat van een ter plekke aanwezig zijn niet kan worden gesproken. De CRvB concludeert dat betrokkene feitelijk getroffen is geweest door oorlogsgeweld in de zin van artikel 2 lid 1d Wubo.

CRvB d.d. 18-11-2004, 03/4870 Wubo, ongegrond

Verblijf in schuilkamer tijdens beschietingen (art. 2 lid 1)

De aanvraag van betrokkene was afgewezen, omdat niet vastgesteld was dat hij was getroffen door oorlogsgeweld.

De CRvB kan de raadskamer in haar opvatting volgen. Ten aanzien van het inslaan van een mortiergranaat in de tuin is ook de CRvB van oordeel dat niet is gebleken dat betrokkene hierbij direct betrokken is geweest, nu uit de dossiergegevens betreffende zijn broer naar voren komt dat hij zich toen met het gezin bevond in een schuilkamer terwijl ook niet is gebleken dat hij gewond is geraakt of geconfronteerd is geweest met het omkomen of gewond raken van naasten bij beschietingen. Ten aanzien van een mishandeling en het getuige zijn van executies onderschrijft de CRvB het oordeel dat daarvan – buiten de eigen verklaring – geen bevestiging is verkregen. Weliswaar wordt in relatiedossiers gesproken over executies, doch de verhalen daaromtrent komen niet overeen met wat betrokkene zich daarvan meent te herinneren.

CRvB d.d. 9-12-2004, 03/5344 Wubo, ongegrond**Evacuatie bij dreigend gevaar in de omgeving, verblijf in opvangkamp (art. 2 lid 1f)**

De CRvB overweegt dat het verblijf in het Kramatkamp ten tijde van de Bersiap-periode niet onder de werking van de Wubo kan worden gebracht, nu dat kamp tijdens die periode fungeerde als een opvangkamp. De gemachtigde van betrokkene heeft gewezen op het beleid van de Raadskamer Wubo op grond waarvan ook in geval van zogenoemde niet erkende kampen vanwege slechte omstandigheden erkenning kan plaatsvinden. Gelet op de omstandigheid dat het in dit geval niet een Japans of een zogenoemd extremistenkamp betreft kan echter naar het oordeel van de CRvB van een onder de Wubo te brengen maatregel van de bezettende macht of daarmee vergelijkbare ongeregelheden bezwaarlijk worden gesproken. Voorts is door deze gemachtigde gewezen op het moles-teren van de oudste zoon rond het tijdstip van de evacuatie naar het RAPWI-opvangcentrum in Batavia, maar volgens de CRvB impliceert dat nog niet dat de evacuatie zelf vanuit of onder levensbedreigende omstandigheden heeft plaatsgevonden. Aannemelijk is dat er wel sprake was van dreigend gevaar in de omgeving, maar voor directe levensbedreiging voorafgaand aan of tijdens de evacuatie of het meemaken van 'rampokken', zoals ter zitting door de gemachtigde van eiser is geopperd, zijn in de gedingstukken, waaronder de diverse relatiedossiers, geen aanwijzingen gevonden.

CRvB d.d. 9-12-2004, 03/2786 Wubo, ongegrond**Gebruik medisch onderzoek Wuv voor Wubo, sequentiële oorlogstraumatisering (art. 2)**

Betrokkene had gesteld dat het ten aanzien van haar verrichte medisch onderzoek in het kader van de Wuv niet zonder meer ten grondslag kan worden gelegd aan een beoordeling in het kader van de Wubo.

De CRvB is echter van oordeel dat het verslag van het persoonlijk onderhoud in dit geval mede in het kader van de uitvoering van de Wubo mag worden gebruikt nu de bijzondere gebeurtenis in het kader van de Wubo (verblijf in kamp Westerbork) gelijk is aan het vervolgensaspect in de zin van de Wuv. Voor toepassing van het beleid met betrekking tot de zogenoemde sequentiële oorlogstraumatisering, waarin de mee te wegen traumatiserende gebeurtenissen niet per definitie (geverifieerde) calamiteiten in de zin van de Wubo behoeven te zijn maar wel een persoonlijk karakter dienen te dragen, is vereist dat tenminste één calamiteit in de zin van de Wubo is aan te wijzen die van betekenende invloed is geweest op het ontstaan van de psychische problematiek. Gelet op de medische gegevens is ook voor de CRvB niet komen vast te staan dat hiervan sprake is geweest.

CRvB d.d. 19-2-2004, 03/3642 Wubo, ongegrond**Criteria voor vergoeding huishoudelijke hulp (art. 32)**

Met betrekking tot de voorziening huishoudelijk hulp hanteert de raadskamer de volgende uitgangspunten:

- de voorziening wordt slechts in het kader van artikel 32 Wubo, dus bij wijze van vergoeding op basis van medische noodzaak, toegekend;
- de beoordeling of die noodzaak op grond van causale invaliditeit aanwezig is en in welke omvang hulp noodzakelijk is vindt plaats op basis van advisering door de geneeskundig adviseur;
- bij aanwezigheid van causale beperkingen wordt toegekend voor in beginsel 4 uur per week;
- bij een omvang van de voorziening tot 4 uur per week is een uitsplitsing naar causale en niet-causale beperkingen niet vereist, daarboven kan geen toekenning plaatsvinden op basis van niet-causale beperkingen;
- bij aanwezigheid van causale psychische klachten wordt een medische noodzaak voor toekenning van huishoudelijke hulp voor meer dan 4 uur per week in het algemeen slechts aanwezig geacht indien sprake is van structurele (zelf)verwaarlozing dan wel chaotisch gedrag.

De CRvB aanvaardt de hierboven vermelde uitgangspunten als passend bij een juiste en redelijke toepassing van artikel 32 Wubo. Voorts kan naar het oordeel van de CRvB niet gezegd worden dat de raadskamer niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen om de voorziening huishoudelijk hulp niet op grond van artikel 33 Wubo te verlenen.

CRvB d.d. 9-12-2004, 03/6588 Wubo, ongegrond

Begeleiding bij vakantie (art. 32)

Bij de beoordeling van aanvragen om een voorziening van begeleiding bij vakantie hanteert de raadskamer sinds 1 mei 2000 het beleid dat, indien sprake is van een reguliere vakantie, een vergoeding alleen nog wordt toegekend, als de betrokkene vanwege de causale invaliditeit is aangewezen op een speciale aangepaste vakantie (onder begeleiding), waardoor meerkosten gemaakt moeten worden. De vergoeding wordt evenmin toegekend, indien de kosten uitsluitend begeleiding door de echtgeno(o)t(e) c.q. de partner betreffen omdat er in die situatie geen sprake is van extra kosten. Dit beleid wordt door de CRvB niet als kennelijk onredelijk beoordeeld. Het verzoek om vergoeding van de kosten van begeleiding bij vakantie in 2003 was afgewezen omdat geen sprake was van een speciale aangepaste vakantie waardoor er meerkosten gemaakt moeten worden. Dit standpunt is gebaseerd op een tweetal medische adviezen waarin is aangegeven dat betrokkene op grond van haar causale psychische oorlogsinvaliditeit niet is aangewezen is op medische begeleiding tijdens vakantie.

De CRvB acht het bestreden besluit op grond van deze medische adviezen deugdelijk voorbereid en gemotiveerd. Betrokkene kan aan eerdere toekenningen geen rechten ontlenen, nu de beleidswijziging in oktober 2002 aan haar bekend is gemaakt.

CRvB d.d. 26-8-2004, 04/48 Wubo, ongegrond

Ongeval, welwillender beoordeling in het verleden (art. 61 lid 3)

Betrokkene had zijn aanvraag gebaseerd op derdegraads verbrandingen die hij opgelopen had toen een Amerikaanse soldaat op 3 maart 1945 te Schaesberg per ongeluk een blik met brandende benzine omstootte. Dit voorval is niet als oorlogsgeweld aangemerkt. In het kader van het herzieningsverzoek is naar voren gebracht dat in het verleden sommige met het voorval overeenkomst vertonende gevallen welwillender zijn beoordeeld. De CRvB overweegt dat deze verwijzing naar andere zaken niet een nieuw feitelijk gegeven in de zaak van betrokkene zelf betreft. Dit brengt op zich geen gehoudenheid voor de raadskamer mee om tot herziening van het eerdere besluit over te gaan. Dit spreekt temeer nu de gemachtigde ter zitting heeft verklaard dat thans ongevallen als het onderhavige als een 'gewoon' ongeval en niet als een oorlogscalamiteit plegen te worden aangemerkt, ook al hebben deze in oorlogstijd plaatsgevonden.

CRvB d.d. 30-9-2004, 03/3772 Wubo, ongegrond

Herziening causaliteit lichamelijke klachten (art. 61 lid 3)

Betrokkene heeft in beroep gedocumenteerd naar voren gebracht dat haar lichamelijke klachten niet los kunnen worden gezien van haar psychische klachten, en dat hierdoor ook haar lichamelijke klachten in verband staan met haar oorlogservaringen.

De CRvB overweegt dat de aanvraag het karakter van een verzoek om herziening draagt. De toetsing door de rechter dient zich daarom in beginsel te beperken tot de vraag of er nieuwe feiten of omstandigheden zijn gebleken en zo ja, of de raadskamer daarin aanleiding had moeten vinden om haar standpunt te herzien.

De CRvB stelt vast dat betrokkene geen concrete nieuwe feiten met betrekking tot haar lichamelijke ziekten en gebreken heeft overgelegd. Daarmee beantwoordt de CRvB vorenbedoelde vraag ontkennend. De CRvB neemt hierbij in aanmerking dat volgens vaste jurisprudentie een afwijkende zienswijze binnen de geneeskunde over dezelfde aandoening dan wel nieuwe wetenschappelijke inzichten over een bepaalde ziekte of een bepaald gebrek, zoals in dit geval naar voren gebracht, in het kader van een verzoek

om herziening niet als een nieuw feit of nieuwe omstandigheid kunnen worden aangemerkt.

CRvB d.d. 8-1-2004, 03/205 Wubo, ongegrond
Heroverweging herhaalde aanvraag (art. 4:6 Awb)

De CRvB overweegt dat een bestuursorgaan in het algemeen bevoegd is om een herhaalde aanvraag, na een eerdere afwijzing, inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen. Het bepaalde in artikel 4:6 Awb staat daaraan niet in de weg. Indien het bestuursorgaan met gebruikmaking van deze bevoegdheid de eerdere afwijzing handhaaft, kan dit echter niet de weg openen naar een toetsing als betrof het een oorspronkelijk besluit. Een dergelijke wijze van toetsen zou zich niet verdragen met de dwingend voorgeschreven termijn(en) voor het instellen van rechtsmiddelen in het bestuursrecht. Gelet hierop dient de bestuursrechter in zulk geval uit te gaan van de oorspronkelijke afwijzing en zich in beginsel te beperken tot de vraag of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden en, zo ja, of het bestuursorgaan daarin aanleiding had behoren te vinden om het oorspronkelijke besluit te herzien.

In dit geval kan in het midden blijven of hier sprake is van nieuw gebleken feiten in de zin als hierboven bedoeld, aangezien de nieuw ingebrachte gegevens de raadskamer niet hebben genoopt een ander besluit te nemen. De CRvB heeft in de beschikbare gegevens geen aanknopingspunten gevonden op grond waarvan dat standpunt onjuist zou moeten worden geacht.

CRvB d.d. 13-5-2004, 03/3574 Wubo, gegrond
Verzoek om toezending stukken aangemerkt als bezwaarschrift (art. 6:5 Awb)

Het op 14 januari 2003 ingediende bezwaarschrift was wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.

In de omstandigheden van dit geval ziet de CRvB echter aanleiding om toepassing te geven aan art. 6:11 Awb. Hij neemt daarbij in aanmerking dat het verzoek om toezending van de stukken van 30-9-2002 aanvankelijk was aangemerkt als een bezwaarschrift. Betrokkene kan derhalve naar het oordeel van de CRvB niet worden verweten dat hij na de ontvangstbevestiging niet meer heeft gereageerd binnen het nog resterende deel van de bezwaartermijn. Gelet op de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding is het bezwaarschrift ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

CRvB d.d. 4-3-2004, 03/472 Wubo + 04/839 Wubo, gedeeltelijk gegrond
Informatie op internetsite, één besluit op bezwaar tegen primair besluit (art. 7:11 Awb)

Na een schriftelijke reactie van betrokkene op het na het besluit op bezwaar toegezonden verslag van de hoorzitting is een aanvullende beslissing op bezwaar afgegeven.

De CRvB overweegt dat uit het stelsel van de Algemene wet bestuursrecht volgt dat op het bezwaar tegen een primair besluit met één besluit wordt beslist. Betrokkene voert aan dat zij aanspraken kan ontlenen aan de informatie die zij heeft verkregen door raadpleging van de internetsite van de Raad. De CRvB overweegt dat de verstrekte informatie op de internetsite en in brochures algemene informatie betreft over de uitvoering van de Wubo. Deze informatieverstrekking laat onverlet dat de raadskamer aan de hand van concrete omstandigheden zal dienen te beoordelen of de Wubo in een voorliggend geval van toepassing is. Mitsdien kan betrokkene louter op basis van die algemene informatie geen aanspraken ontlenen op toepassing van de wet. De omstandigheid dat ten tijde hier van belang op de internetsite geen voorbehoud is gemaakt dat aan die informatie geen rechten kunnen worden ontleend, doet hieraan niet af. De CRvB vernietigt vervolgens het tweede besluit op bezwaar.

Pensioen- en Uitkeringsraad

Internet www.pur.nl

Raadskamer Wuv / Raadskamer Wubo

Bezoekadres Kanaalpark 140, 2321 JV Leiden

Postadres Postbus 9575, 2300 RB Leiden

Telefoon (071) 535 65 00

Telefax (071) 576 60 03

E-mail info@pur.nl

Raadskamer Wbp

Bezoekadres Burg. de Hesselleplein 31, 6411 CH Heerlen

Postadres Postbus 4885, 6401 JR Heerlen

Telefoon (045) 579 25 61

Telefax (045) 579 40 39

E-mail purwbp@abp.nl

PENSIOEN &
UITKERINGS *raad*